

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Βασίλειο Πέππα, Προεδρεύοντα Αρεοπαγίτη (κωλυμένου του Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου Γεράσιμου Φουρλάνου), Γεώργιο Λέκκα, Αθανάσιο Καγκάνη, Ιωάννη Μπαλιτσάρη και Αγγελική Τζαβάρη, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 20 Μαρτίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των ανααιρεσιόντων: 1) Μ. Γ. του Α., 2) Θ. Γ. του Μ., 3) Α. Γ. του Μ., κατοίκων ..., υπό την ιδιότητά τους ως μοναδικών εξ αδιαθέτου κληρονόμων την αρχικά τριτανακόπτουσα Μ. σύζυγου Μ. Γ., το γένος Θ. Κ., οι οποίοι παραστάθηκαν ο μεν πρώτος μετά, οι δε λοιποί δια της πληρεξουσίας δικηγόρου τους Βασιλικής Παταναγιώτου και κατέθεσαν προτάσεις.

Των ανααιρεσιβλήτων: 1) Κ. Κ. του Θ., 2) Μ. σύζυγου Κ. Κ., το γένος Δ. Β., κατοίκων ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Θεόδωρο Ζευκιλή και κατέθεσαν προτάσεις, 3) Γ. Λ. του Α., 4) Π. Κ. του Κ., κατοίκων ..., οι οποίοι δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 2/2/2006 αγωγή των υπό στοιχεία 1 και 2 ήδη ανααιρεσιβλήτων, που κατατέθηκε στο Ειρηνοδίκαιο Λαγκαδά.

Εκδόθηκε η 86/2006 οριστική απόφαση του ίδιου δικαστηρίου, κατά της οποίας ασκήθηκε από την ως άνω αρχικά τριτανακόπτουσα η από 29/6/2006 τριτανακοπή. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 77/2007 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 32883/2011 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Την αναιρέση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι ανααιρεσιόντες με την από 19/11/2014 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Αγγελική Τζαβάρη ανέγνωσε την από 5/11/2015 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης αναιρέσης. Η πληρεξούσια των ανααιρεσιόντων ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος των παραστάτων ανααιρεσιβλήτων την απόρριψή της και καθένας την καταδική του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

έγγραφα, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσης, ασκηθείσα από τους τελευταίους με την ως άνω ιδιότητά τους, είναι παραδεκτή (άρθρο 556 παρ.1 ΚΠολΔ).

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 34, 35 ΑΚ, προς εκείνες των άρθρων 62, 73, 286 επ. 313 ΚΠολΔ, που εφαρμόζονται και στη διαδικασία της δίκης για την αναιρέση (573 παρ.1 ΚΠολΔ), προκύπτει ότι, αν κάποιος διάδικος αποβιώσει κατά τη διάρκεια της δίκης και μέχρι το τέλος της προφορικής συζήτησης μετά την οποία εκδίδεται η οριστική απόφαση και εφόσον τηρηθούν οι νόμιμες διατυπώσεις, μεταξύ των οποίων είναι και εκείνη της γνωστοποίησης του θανάτου στον αντίδικο του αποβιώσαντος, επέρχεται διακοπή της δίκης και όλες οι διαδικαστικές πράξεις που επιχειρούνται μέχρι την νόμιμη επανάληψη της διαδικασίας λογίζονται άκυρες. Αν δεν γίνει η γνωστοποίηση του θανάτου, δεν επέρχεται διακοπή της δίκης, ενώ η απόφαση που εκδίδεται είναι υποστατή και μπορεί να προσβληθεί με το ένδικο μέσο της αναιρέσης. Σε περίπτωση που ο διάδικος αποβιώσει μετά το πέρας της προφορικής συζήτησης, μετά την οποία εκδίδεται η οριστική απόφαση ή πολύ περισσότερο μετά την έκδοσή της τελευταίας, όταν δηλαδή δεν υφίσταται πλέον εκκρεμής δικαστικός αγώνας, δεν υπάρχει στάδιο εφαρμογής των διατάξεων για διακοπή της δίκης. Στην περίπτωση αυτή, τα ένδικα μέσα που ασκούνται κατά της οριστικής απόφασης, άρα και η αίτηση αναιρέσης, πρέπει να απευθύνονται, σύμφωνα με το άρθρο 558 ΚΠολΔ, κατά των καθολικών διαδόχων (κληρονόμων) του αποβιώσαντος. Αν απευθύνονται κατά του τελευταίου, είναι άκυρα, υπό την προϋπόθεση ότι ο ανααιρεσιών διάδικος είχε λάβει γνώση του θανάτου του αντίδικου του με οποιονδήποτε τρόπο, ώστε να διαπιστώσει τους κληρονόμους του και να απευθύνει κατ' αυτών την αναιρέση. Επομένως, η αναιρέση που απευθύνεται κατά αποβιώσαντος, χωρίς όμως να γνωρίζει το θάνατο ο ανααιρεσιών, δεν είναι άκυρη και η συζήτηση της χωρεί νομίμως με τους κληρονόμους του αποβιώσαντος, οι οποίοι καλούνται προς τούτο ή εμφανίζονται από μόνοι τους κατά τη συζήτηση, με την ιδιότητα αυτή, στη θέση του αποβιώσαντος ανααιρεσιβλήτου και προσβάλλουν υπέρσπαστη επί της ουσίας της διαφοράς (ΑΠ Ολομ. 31/2009, ΑΠ Ολομ. 27/1987, ΑΠ 740/2016, ΑΠ 704/2017). Η ακυρότητα δε αυτή, ως αναγόμενη στην έλλειψη της κατά το άρθρο 62 εδ.α ΚΠολΔ δικαστικής προϋπόθεσης της ικανότητας να είναι κάποιος διάδικος, λαμβάνεται υπόψη από το δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως (άρθρ. 73 ΚΠολΔ), εφόσον από τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους στοιχεία προκύπτουν οι προϋποθέσεις αυτής, δηλαδή ο προηγούμενης της άσκησης της αναιρέσης θάνατος του ανααιρεσιβλήτου και η κατά την άσκηση αυτής γνώση του γεγονότος τούτου από τον ανααιρεσιόντα (ΑΠ 642/2016, ΑΠ 1282/2009, ΑΠ 65/2006). Εξάλλου κατά το άρθρο 576 παρ. 2 ΚΠολΔ, αν ο αντίδικος εκείνου που επέστρεψε τη συζήτηση δεν εμφανιστεί ή εμφανιστεί αλλά δεν λάβει μέρος σ' αυτήν με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος, ο Άρειος Πάγος εξετάζει αυτεπαγγέλτως, αν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα και σε καταφατική περίπτωση προχωρεί στη συζήτηση παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί.

Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις του αρθρ. 22654εδ.γ' και δ' ΚΠολΔ, που εφαρμόζονται και στην αναρετική δίκη (άρθρ. 57551εδ.β' ΚΠολΔ), αν η συζήτηση αναβληθεί, ο γραμματέας οφείλει αμέσως μετά το τέλος της συνεδρίασης να μεταφέρει την υπόθεση στη σειρά των υποθέσεων που πρέπει να συζητηθούν κατά τη δικάσιμο που οριοχέται, κατά την οποία δεν χρειάζεται νέα κλήση του διαδίκου προς εμφάνιση και η αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων. Οστόσο, κατά την έννοια των τελευταίων αυτών διατάξεων, η αναβολή της υπόθεσης και η αναγραφή της στο πινάκιο του

Από τις διατάξεις των άρθρων 68, 556 και 557 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, προϋπόθεση του παραδεκτού της αίτησης αναιρέσης αποτελεί η ενεργητική νομιμοποίηση του ανααιρεσιόντος και το έννομο συμφέρον αυτού για αναιρέση της προβαλλόμενης απόφασης. Τη συνδρομή των προϋποθέσεων αυτών, που ερευνάται και αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο, πρέπει να επικαλείται ο ανααιρεσιών στην αίτηση του για αναιρέση. Ενεργητική νομιμοποίηση είναι η εξουσία διεξαγωγής ορισμένης δίκης για συγκεκριμένη έννομη σχέση, που καθορίζεται, κατά κανόνα, ως προς το αντικείμενο της και τους φορείς της από το ουσιαστικό δίκαιο, έννομο δε συμφέρον υπάρχει όταν η πληττόμενη απόφαση βλάπτει ή εκθέτει σε κίνδυνο βλάβης συγκεκριμένα ιδιωτικά δικαιώματα ή νόμιμα συμφέροντα του ανααιρεσιόντος, όταν δηλαδή αναπτύσσεται δυσμενείς συνέπειες για τη νομική του κατάσταση (ουσιαστική ή δικονομική). Περαιτέρω, από τις διατάξεις του άρθρου 1710 παρ. 1 ΑΚ, το οποίο, ως προδιόριστικό της έννοιας της κληρονομιάς και του κληρονόμου, αναγκαιώς συνδυάζεται με κάθε άλλη περί αυτών διάταξη και το οποίο ορίζει ότι κατά το θάνατο του προσώπου η περιουσία του ως σύνολο (κληρονομιά) περιέρχεται από το νόμο ή από διαθήκη σε ένα ή περισσότερα πρόσωπα (κληρονόμοι), σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 1813, 1820, 1846, 1847 ίδιου κώδικα, προκύπτει ότι η κληρονομιά, ως σύνολο δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του κληρονομούμενου, μεταβιβάζεται από της επαγωγής στους κληρονόμους του αποβιώσαντος, είτε εκ διαθήκης είτε εξ αδιαθέτου, κατά το αναλόγουν, στην περίπτωση της εξ αδιαθέτου διαδοχής, ποσοστό, επιφύλασσομένου σ' αυτούς του δικαιώματος της αποποίησης της επαχθείας κληρονομιάς, οι οποίοι καθίστανται άμεσοι και καθολικοί διάδοχοι του κληρονομούμενου. Από αυτά παρέπεται ότι, για το παραδεκτό της αίτησης αναιρέσης των κληρονόμων του αποβιώσαντος διαδίκου, αρκεί αυτοί να επικαλούνται το θάνατο του διαδίκου και τη συνδούσα αυτούς και τον αποβιώσαντα συγγενική σχέση, δυνάμει της οποίας αυτοί καθίστανται κατά το νόμο, κληρονόμοι του αποβιώσαντος. Στον αντίδικο τους δε ανααιρεσιβλήτο εναπόκειται, να αμφισβητήσει την ιδιότητα τούτων ως κληρονόμων, οπότε αυτή εξετάζεται παρεμπιπτόντως από το δικαστήριο. (ΑΠ 311/2009).

Στην προκείμενη περίπτωση, με την κρινόμενη από 19-11-2014 αίτησή τους, οι ανααιρεσιόντες, ως κληρονόμοι της αποβιώσασας της 5-3-2012, μετά την έκδοσή της απόφασης του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου, τριτανακόπτουσας Μ. συζ. Μ. Γ. και δη ο πρώτος ως σύζυγος και οι δεύτεροι και τρίτος ως τέκνα της, ζητούν την αναιρέση της 32883/2011 τελεσίδικης απόφασης του δικάσαντος ως Εφετείου Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, με την οποία απορρίφθηκε η από 4-5-2007 έφεση της κατά της 77/2007 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαγκαδά, που είχε απορρίψει την από 29-6-2006 τριτανακοπή της εναντίον των ανααιρεσιβλήτων, να ακύρωση ως προς αυτή της 86/2006 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Λαγκαδά, κατά το επικαλούμενο ποσοστό συγκυριότητας της εξ αδιαθέτου επί του περιγραφόμενου ακινήτου και αναγνώριση της συγκυριότητάς της σε ποσοστό 7/18 εξ αδιαθέτου επί τούτου. Επομένως και αφού οι παριστάμενοι ανααιρεσιβλήτοι δεν αμφισβητούν το θάνατο της τριτανακόπτουσας και την άνω συγγενική σχέση των ανααιρεσιόντων με αυτή, δυνάμει της οποίας αυτοί, εκ του νόμου καθίστανται κληρονόμοι εξ αδιαθέτου της αποβιώσασας τριτανακόπτουσας, γεγονόςτα, που αποδεικνύονται άλλωστε και με τα προσκομιζόμενα από τους ίδιους (ανααιρεσιόντες)

δικαστήριο για τη μετ' αναβολή δικάσιμο ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων για τη δικάσιμο αυτή και επομένως δεν χρειάζεται νέα κλήση του απολειπόμενου κατ' αυτήν διαδίκου, εφόσον αυτός είτε είχε επισπεύσει ο ίδιος τη συζήτηση της υπόθεσης κατά την αρχική δικάσιμο είτε είχε νόμιμα κλητευθεί να παρσστεί κατά την αρχική δικάσιμο είτε είχε/σε κάθε περίπτωση, νόμιμα παρσστεί κατ' αυτή, οπότε με τη νόμιμη παράσταση του" χωρίς εναντίωσή του, καλύφθηκε η τυχόν ακυρότητα της κλήτευσής του για την αρχική δικάσιμο. Διαφορετικά, η αναβολή της υπόθεσης και η αναγραφή της στο πινάκιο του δικαστηρίου για τη μετ' αναβολή δικάσιμο δεν ισχύει ως κλήτευση του απολειπόμενου κατ' αυτήν διαδίκου (ΑΠ 716/2012, 1507/2014).

Στην προκείμενη περίπτωση, από τα διαδικαστικά έγγραφα της δίκης αυτής, παραδεκτός επισκοπούμενα (άρθρ.561 παρ.2 ΚΠολΔ), τα πρακτικά της συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, και τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα εξής: Η κρινόμενη από 19-11-2014 αίτηση αναιρέσης, που ασκήθηκε στις 21-11-2014, ασφύφωνα με την .../21-11-2014 πράξη κατάθεσης του οικείου γραμματέα, απευθύνεται και κατά του τρίτου ανααιρεσιβλήτου Γ. Λ. του Α., ως αντίδικου της δικαιοπαρόχου των ανααιρεσιόντων στη δίκη, κατά την οποία εκδόθηκε η ανααιρεσιβαλλόμενη 32883/2011 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Κατά τη συζήτηση όμως αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο της 20-3-2017, όταν η υπόθεση εκπονήθηκε στη σειρά της από το πινάκιο, δεν εμφανίστηκε ο ανωτέρω τρίτος ανααιρεσιβλήτος Γ. Λ. του Α. ο οποίος, σύμφωνα με το σχετικό απόσπασμά της .../2014 ληξιαρχικής πράξης θανάτου του Ληξιαρχείου ..., αποβίωσε στις 3-1-2014, δηλαδή μετά την έκδοσή της ανααιρεσιβαλλόμενης απόφασης και πριν την άσκηση της υπό κρίση αίτησης αναιρέσης, αφήνοντας μόνους πλησιεστέρους συγγενείς και εξ αδιαθέτου κληρονόμους του τα τέκνα του α)Α. Λ., β)Α. Λ. και γ)Ε. Λ., όπως προκύπτει από το αρθμ.πρωτ... .../2014 σχετικό πιστοποιητικό του Δήμου Από τα στοιχεία της δικογραφίας και τα προβαλλόμενα από τους διαδίκους, ενόψει και του ότι δεν υπάρχει οχυρισμός των παριστάμενων δύο πρώτων ανααιρεσιβλήτων περί γνωστοποίησης του θανάτου του τρίτου ανααιρεσιβλήτου Γ. Λ., κατά το προ της άσκησης της αναιρέσης χρονικό διάστημα, στους ανααιρεσιόντες, συνάγεται ότι οι τελευταίοι δεν είχαν λάβει γνώση με οποιονδήποτε τρόπο του θανάτου του συγκεκριμένου αντίδικου τους πριν την άσκηση της υπό κρίση αναιρέσής τους.

Συνηπώς, η αίτηση αυτή είναι έγκυρη και κατά το μέρος της που στρέφεται κατά του τρίτου ανααιρεσιβλήτων Γ. Λ., ο οποίος είχε αποβιώσει πριν την άσκηση της και μπορεί να προχωρήσει νόμιμα η συζήτηση της αναιρέσης με τους κληρονόμους του, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στις προηγούμενες νομικές σκέψεις της παρούσας. Περαιτέρω, από τις υπ' αριθμ... .., ... και .../14-9-2015 εκθέσεις επιδόσεως του αρμόδιου δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Μ. Π., προκύπτει ότι, ύστερα από γραπτή παραγγελία της δικηγόρου Θεσσαλονίκης Χ. Μ., ως πληρεξούσιας των ανααιρεσιόντων, που επισπεύδουν τη συζήτηση της κρινόμενης από 19-11-2014 αίτησης για αναιρέση της 32883/2011 τελεσίδικης απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα προς τους ως άνω κληρονόμους του αποβιώσαντος τρίτου ανααιρεσιβλήτου Ε. Α. και Α. Α., καθόσον αφορά στις τρεις πρώτες εκθέσεις επιδόσεως αντίστοιχα, αλλά και προς την τέταρτη ανααιρεσιβλήτη Π. Κ. του Κ., καθόσον αφορά στην τέταρτη έκθεση επίδοσης, ακριβές αντίγραφο του δικογράφου της αίτησης αναιρέσης με πράξη κατάθεσής της στη γραμματεία του δευτεροβαθμίου Δικαστηρίου και

προσδιορισμένους χρόνος συζήτησης της στο Α.Τ.μήμα του Αρείου Πάγου με αριθμό πινακίου ..., τη δικάσιμο της 16-11-2015, κατά την οποία αυτοί κλήθηκαν να παραστούν με τις προαναφερμένες ιδιότητες τους. Κατά την εν λόγω δικάσιμο η υπόθεση αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 9-5-2016 και στη συνέχεια για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας απόφασης δικάσιμο της 20-3-2017 (υπ'αριθμ.πινακίου ...), κατά την οποία ώφειλαν να παραστούν, χωρίς άλλη κλήση, αφού η αναβολή της υπόθεσης από το πινάκιο, με δεδομένο ότι είχαν νόμιμα κλητευθεί κατά την αρχική δικάσιμο, επέχει θέση κλήτευσής τους για τη νέα δικάσιμο. Όμως οι ανωτέρω (κληρονόμοι του τρίτου αναρσειβλήτου και τέταρτη αναρσειβλήτη) δεν εμφανίστηκαν κατά τη δικάσιμο αυτή στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε στη σειρά της από το πινάκιο, όπως προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά συνεδριασής του και πρέπει, ενόψει της νόμιμης κλήτευσής τους με τις προαναφερμένες ιδιότητες να προχωρήσει η συζήτηση της υπόθεσης παρά την απουσία τους, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 576 παρ.2 ΚΠολΔ. Κατά το άρθρο 1045 του ΑΚ, εκείνος που έχει στη νομή του για μία εικοσαετία πράγμα κινητό ή ακίνητο γίνεται κύριος αυτού με έκτακτη χρηουκτησία, κατά δε το άρθρο 974 του ίδιου κώδικα, όποιος απέκτησε τη φυσική εξουσία πάνω στο πράγμα (κατοχή), είναι νομιάς, αν ασκεί την εξουσία αυτή με διάνοια κυρίου. Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, για την κτήση της κυριότητας ακινήτου, με έκτακτη χρηουκτησία, αρκεί η επί εικοσαετία νομή του πράγματος, δηλαδή η με διάνοια κυρίου φυσική εξουσίαση αυτού, ανεξαρτήτως του νομικού χαρακτηρισμού της πράξης, με την οποία ο χρουσιδεσπότης απέκτησε τη νομή, εάν δηλαδή αυτή στριγγίζεται σε παράνομο τρόπο, κατά τις διατάξεις των άρθρων 976-978 και 983 του ΑΚ ή σε πρωτότυπο τρόπο με την κατάληψη του ακινήτου, αφού δεν απαιτείται νόμιμος τίτλος ή οποιοσδήποτε άλλος όρος για την απόκτηση της κυριότητας ακινήτου με τον πιο πάνω πρωτότυπο τρόπο (έκτακτη χρηουκτησία). Ειδικότερα η φυσική εξουσίαση του πράγματος συνίσταται στην άσκηση εξωτερικών, εμφανών υλικών πράξεων επ'αυτού, που προσοδιάζουν στη φύση και τον προορισμό του, με τις οποίες εκδηλώνεται η βούληση του νομιά να το εξουσιάζει. Τέτοιες δε πράξεις νομής επί ακινήτου, θεωρούνται, μεταξύ άλλων, η επίβλεψη, η επίσκεψη, η οριοθέτηση, η φύλαξη, ο καθαρισμός, η καλλιέργεια, η παραχώρηση σε τρίτο, η εκμίσθωση και η εποπτεία του ακινήτου, χωρίς να απαιτείται και ο ημερολογιακός προσδιορισμός των επιμέρους πράξεων μέσα στο χρόνο της χρηουκτησίας, ενώ περί της συνδρομής ή όχι των προαναφερομένων στοιχείων κρίνει το δικαστήριο, κατά την κοινή αντίληψη, με βάση τα συγκεκριμένα περιστατικά σε κάθε περίπτωση (ΑΠ 379/2015, ΑΠ 138/2015). Παράλληλα, κατά το άρθρο 980 παρ. 1 ΑΚ, η νομή ασκείται αυτοπροσώπως ή μέσω άλλου. Ο τρίτος που ασκεί τη νομή, ως αντιπρόσωπος του νομιά, είναι εκείνος, προς τον οποίο ο νομιάς έχει παραχωρήσει την κατοχή του πράγματος, οπότε ασκεί τη νομή διά μέσου του κατόχου. Σύμφωνα δε με το άρθρο 982 του ΑΚ, αν ο αντιπρόσωπος του νομιά ακινήτου θελήσει να αντιυπαιχθεί τη νομή, αυτή δεν χάνεται για το νομιά προτού λάβει γνώση της αντιυποίτησης (ΑΠ 378/2015). Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 560 του ΚΠολΔ, κατά των αποφάσεων των Ειρηνοδικείων, καθώς και των αποφάσεων των Πρωτοδικείων, που εκδίδονται σε εφέσεις κατά των αποφάσεων των Ειρηνοδικείων, ο λόγος αναιρέσης από τον αριθμό 1 αυτού δημιουργείται, αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραγών, αδιάφορο αν πρόκειται για νόμο ή έθιμο, ελληνικό ή ξένο, εσωτερικού ή διεθνούς δικαίου, ενώ η παράβαση των διαγμάτων της κοινής πείρας αποτελεί λόγο αναιρέσης μόνο αν τα διδάγματα αυτά

αφορούν την εφαρμογή των κανόνων του δικαίου ή την υπαγωγή των πραγματικών γεγονότων σε αυτούς. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δε εφαρμοστεί, ενώ συντρέχουν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή, όταν την ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου τα πραγματικά περιστατικά ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται με βάση το πραγματικό κανόνα δικαίου για την επίτευξη της έννομης συνέπειας, που απαγγέλλθηκε ή την άρνηση της. Με το λόγο αναιρέσης από τον αριθμό 1α του άρθρου 560 ΚΠολΔ (παραβίαση των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου), ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου, κατά την εκτίμηση του νόμου βάσει της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα, κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται δηλαδή, αν η αγωγή, κύρια παρεμβάση, ένσταση κ.λπ., ορθώς απορρίφθηκε ως μη νόμιμη ή αν, κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου, έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ'ουσία (Ολ.Α.Π. 10/2011). Για να είναι δε ορισμένος ο παραπάνω λόγος αναιρέσης, πρέπει να καθορίζονται, μεταξύ άλλων, η συγκεκριμένη διάταξη του ουσιαστικού δικαίου που παραβιάστηκε και το αποδιδόμενο στο δικαστήριο νομικό σφάλμα περί την ερμηνεία και εφαρμογή του ουσιαστικού νόμου, εφόσον δε το δικαστήριο έκανε κατ'ουσία την υπόθεση,, η ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού, δηλαδή, τα πραγματικά γεγονότα, που αυτό δέχτηκε, υπό τα οποία και συντελέστηκε η προβλλόμενη παραβίαση των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου (ΑΠ 86/2015, ΑΠ 36/2008). Περαιτέρω, ως διδάγματα της κοινής πείρας θεωρούνται γενικές αρχές που συνάγονται επαγωγικώς από την καθημερινή παρατήρηση της εμπειρικής πραγματικότητας, τη συμμετοχή στις συναλλαγές και τις γενικές τεχνικές ή επιστημονικές γνώσεις, οι οποίες έχουν γίνει κοινό κτήμα και χρησιμοποιούνται από το δικαστήριο για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και για την έμμεση απόδειξη κρίσιμων γεγονότων ή την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των αποδεικτικών μέσων που προσκομίστηκαν. Η παραβίαση των διαγμάτων της κοινής πείρας ιδρύει, κατά τη σαφή έννοια του άρθρου 560 αριθμ. 1, εδ. β' ΚΠολΔ, λόγο αναιρέσης μόνο αν αυτά χρησιμοποιήθηκαν εσφαλμένως από το δικαστήριο κατά την ερμηνεία κανόνα δικαίου ή την υπαγωγή σ'αυτούς των πραγματικών περιστατικών που αποδείχτηκαν και όχι προς έμμεση απόδειξη ή προς εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των αποδεικτικών μέσων που προσκομίστηκαν. Για να είναι δε ορισμένος ο λόγος αυτός αναιρέσης, πρέπει να εκτίθενται στο αναετήριο η έννοια που αποδόθηκε στον κανόνα δικαίου, που χαρακτηρίζεται εσφαλμένη και η κατά τη γνώμη του αναερισμένου ορθή, που προκύπτει από τα επικαλούμενα διδάγματα της κοινής πείρας τα οποία παρέλεψε ή απόφαση να χρησιμοποιήσει (Ολ.ΑΠ. 8, 10 και 11/2005, Ολ.ΑΠ 2/2008, ΑΠ 211/2011).

Στη συγκεκριμένη περίπτωση από την παραδεκτή επισκόπηση της προβαλλομένης απόφασης (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι το Πολυμελές Πρωτοδικείο, που δίκασε ως Εφετείο, μετά από συνεκτίμηση των νομίμως σ'αυτό επικληθέντων και προσκομισθέντων αποδεικτικών μέσων, δέχτηκε κατ'ανελεγκτή κρίση, ως προς την ουσία της υπόθεσης τα ακόλουθα: "Οι Γ. Α. του Α. και η Π. Α. του Α. σύζυγοι Θ. Κ., κατέστησαν συγκύριοι εξ αδιαρέτου, δυνάμει κληρονομικής διαδοχής από τον κληρονόμο του πατέρα τους Α. Α., που απεβίωσε το 1955, ενός αγροτεμαχίου εμβαδού 3.224,68 τ.μ., που βρίσκεται

στη θέση "..." στη περιοχή των ... και συνορεύει ανατολικά με χωράφι Ν. Γ., δυτικά με χωράφι πρώην κληρονόμου Π. Γ. Α., βόρεια με χωράφι Γ. Α. και νότια με χωράφι Θ. Σ., όπως τα παραπάνω περιστατικά συνομολογούνται από όλους τους διαδίκους. Το 1956, κατόπιν άτυπης διανομής μεταξύ των άνω συγκυρίων-συγκληρονόμων, που δεν προέβησαν σε δήλωση αποδοχής κληρονομιάς, η Π. Α. άρχισε να νέμεται ολόκληρο το επίδοιο για λογαριασμό της, ασκώντας έκτοτε αδιάλειπτα όλες τις πράξεις νομής και κατοχής που αρμόζουν στη φύση και τον προορισμό του και συγκεκριμένα καλλιεργούσε αυτό, η ίδια και ο σύζυγος της Θ. Κ., με διάφορες καλλιέργειες όπως με κηπευτικά και καλαμπόκι, επέπτευε δε και επέβλεπε αυτό χωρίς ποτέ να ενσοληθεί από κανένα. Η ως άνω άτυπη διανομή επιβεβαιώνεται και από το από 11-10-1984 ιδιωτικό συμφωνητικό που καταρτίστηκε μεταξύ των άνω αδελφών και για το γνήσιο των υπογραφών τους βεβαιώθηκε από τον τότε Πρόεδρο της Κοινότητας ... Ν.Σ. (βλ. προσκομιζόμενο και επικαλούμενο αυτό έγγραφο). Με τον τρόπο αυτό η Π. Α. κατέστη αποκλειστική κυρία του επιδόκιου, ήδη από το 1976, με τα προσόντα της έκτακτης χρηουκτησίας. Εξάλλου, η αποκλειστική κυριότητα της Π. Α. -τέταρτη των καθ'ών, επί του επιδόκιου συνομολογείται και από την τριτανακοπή τους. Ακολούθως, το έτος 1984 η τέταρτη των εφεσιβλήτων (τέταρτη των καθ'ών η τριτανακοπή-δευτέρα ενανόμνη) δώρισε άτυπα το επίδοιο ακινήτο στον πρώτο εφεσιβλήτο-υιό της (πρώτο των καθ'ών η τριτανακοπή-πρώτο ενάγοντα) και στη δεύτερη εφεσιβλήτη-νύφη της (δευτέρα των καθ'ών η τριτανακοπή-δευτέρα ενάγοντα) κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαρέτου στον καθένα τους, οι οποίοι έκτοτε κατέχουν και νέμονται αυτό διάνοια συγκυρίων, ασκώντας επ'αυτού όλες τις πράξεις νομής που ταιριάζουν στη φύση και τον προορισμό του, και συγκεκριμένα άλλοτε καλλιεργώντας το οι ίδιοι με καλαμπόκι και άλλοτε εκμισθώνοντάς το για τα έτη 1995 και 1996 στον Γ. Σ. Επίσης αποδείχθηκε ότι το επίδοιο κατά μεγάλα χρονικά διαστήματα και ιδίως μετά το έτος 1992 ήταν ακαλλέργητο ωστόσο ο πρώτος και η δεύτερη των εφεσιβλήτων-καθ'ών η τριτανακοπή δεν έπαψαν να είναι συνομείς αυτού, αφού είχαν πάντα την εποπτεία του και τη δυνατότητα άσκησης φυσικής εξουσίας κάθε στιγμή. Με την από 3-4-2006 αγωγή, ο Κ. Κ. του Θ. και της Π. και η Μ. σύζυγος Κ. Κ. (ήδη πρώτος και δεύτερη των εφεσιβλήτων), στρεφόμενη κατά των Γ. Α. και Π. Α. συζύγων Θ. Κ. (ήδη τρίτος και τέταρτη των εφεσιβλήτων), ισχυρίστηκαν ότι οι ενάγοντες, συγκύριοι ισομερώς του επιδόκιου ακινήτου δυνάμει κληρονομικής διαδοχής) ήδη από το 1984 δώρισαν άτυπα στον ενάγοντες το άνω ακίνητο, κατά τα ποσοστά τους, ισομερώς και ότι αυτοί (ενάγοντες) έκτοτε νέμονται και κατέχουν αυτό αδιάλειπτα με διάνοια κυρίου, ασκώντας όλες τις πράξεις νομής που αρμόζουν στη φύση και τον προορισμό του. Με βάση αυτά, ζήτησαν να αναγνωριστούν οι ενάγοντες συγκύριοι, με τα προσόντα της έκτακτης χρηουκτησίας, κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαρέτου ο καθένας του περιγραφόμενου επιδόκιου ακινήτου. Κατά τη συζήτηση της αγωγής στην ορισθείσα δικάσιμο οι εκεί ενάγοντες παραστήθηκαν, ο μόν πρώτος αυτοπροσώπως η δε δεύτερη δια του πληρεξούσιου της δικηγόρου και συνομολόγησαν τα πραγματικά περιστατικά της αγωγής επιπλέον δε δήλωσαν ότι παραιτούνται και από τα ένδικα μέσα κατά της απόφασης που θα εκδίδονταν. Το Ειρηνοδικείο λαγκακά, εκκινώντας σωτηρία την ομολογία των πραγματικών περιστατικών σε συνδυασμό με τις άνω δηλώσεις περί παρήτησης από τα ένδικα μέσα ως αποδοχή της αγωγής, εξέδωσε με αρ. 86/2006 απόφαση, σύμφωνα με την αποδοχή της αγωγής και με αυτήν (απόφαση του) αναγνώρισε τους ενάγοντες συγκύριοι, με τα προσόντα της έκτακτης χρηουκτησίας, κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαρέτου τον καθένα του επιδόκιου ακινήτου, δηλαδή του με αλφαβητικά στοιχεία ... ουκοπέδου,

εμβαδού 3.224,68 τ.μ., που βρίσκεται στη θέση "..." στην επέκταση του σχεδίου πόλεως των ..., το οποίο είναι άρτο και οικοδομήσιμο σύμφωνα με τις ισχύουσες πολεοδομικές διατάξεις και ανήκει στο Ο.Τ. ..., συνορευόμενο γύρωθεν βορειοδυτικά σε πλευρά ... και ... μέτρων γραμμικών 35,61 και 49,19 αντίστοιχα με πεδίοδρομο, βορειοανατολικά, σε πλευρά ... μέτρων γραμμικών 38,44 με ιδιοκτησία αγνώστου ιδιοκτήτη, νοτιοδυτικά σε πλευρά ... και ... μέτρων γραμμικών 17,09 και 20,79 αντίστοιχα με ιδιοκτησία αγνώστου ιδιοκτήτη και νοτιοανατολικά σε πλευρά ... και ... μέτρων γραμμικών 11,17 και 42,64 αντίστοιχα με ιδιοκτησία Σ. Ακολούθως, η ήδη εκκαλούσα - τριτανακοπτούσα, κατά της άνω απόφασης 86/2006, που εκδόθηκε μεταξύ των άνω διαδίκων (ήδη εφεσιβλήτων-καθ'ών η τριτανακοπή), άσκησε την από 29-6-2006 και με αριθμό κατάθεσης .../2007 τριτανακοπή της, με την οποία ισχυρίζονταν, για τη θεμελίωση του βλαπτόμενου δικαιώματός της και του εκ του λόγου αυτού εννόμου συμφέροντος προς άσκηση της ένδικης τριτανακοπής, ότι στην ως άνω δίκη, η οποία διεξήχθη συμπλεκτικά μεταξύ των δυο πρώτων των καθ'ών ως ενανυόντων και των υπολοίπων δυο των καθ'ών ως ενανυομένων και εκδόθηκε η προβαλλόμενη απόφαση, η ίδια δεν υπήρξε διάδικος. Ισχυρίστηκαν δε περαιτέρω ότι και η ίδια είναι συγκύρια του επιδόκιου κατά ποσοστό 7/18 εξ' αδιαρέτου, το οποίο (ποσοστό) περιήλθε σε αυτή κατά ποσοστό 1/3 ή 6/18 εξ' αδιαρέτου από άτυπη παραχώρηση της μητέρας της - τέταρτης των καθ'ών το έτος 1984 και κατά το λοιπό ποσοστό 1/18 από κληρονομιά της αδελφής της Χ. Κ., που πέθανε αδιάθετη το 2004, η οποία επίσης είχε καταστεί συγκύρια κατά ποσοστό 1/3 με τα προσόντα της έκτακτης χρηουκτησίας νεμόμενη το επίδοιο με διάνοια κυρίου αδιάλειπτα από το 1984. Ότι το επίδοιο κατέχεται και νέμεται κατά τα άνω ποσοστά, με τα προσόντα της έκτακτης χρηουκτησίας ασκώντας πάνω σε αυτό τις πράξεις νομής και κατοχής, αρχικά διαμέσου του πατέρα τους Θ. Κ., από το 1984 και μέχρι το θάνατο αυτού το έτος 1992, ακολούθως δε διαμέσου του αδελφού της - πρώτου των καθ'ών η τριτανακοπή. Με βάση τα παραπάνω ζητούσε να ακυρωθεί ως προς αυτή η τριτανακοπόμενη απόφαση με αριθμό 86/2006 και να αναγνωρισθεί αυτή συγκύρια του επιδόκιου κατά ποσοστό 7/18 εξ' αδιαρέτου και να καταδικαστούν οι καθ'ών στη δικαστική της δαπάνη. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, με την εκκαλούμενη με αρ 7/2007 απόφαση του δέχθηκε ότι το επίδοιο, της κυριότητας αρχικά του Α. Α., θανόντος αδιάθετου το 1955, περιήλθε κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαρέτου στους κληρονόμους του Γ. Α. και Π. Α. (τρίτο και τέταρτη των καθ'ών η τριτανακοπή, ενάγοντες της αρχικής αγωγής). Επίσης δέχθηκε ότι έτος 1956 τα ως άνω αδελφία διένεμαν άτυπα την κληρονομιά τους ο πατέρα τους και βάσει αυτής της άτυπης διανομής η τέταρτη των καθ'ών έλαβε στην κατοχή της ολόκληρο το επίδοιο ακίνητο και ότι η ως άνω άτυπη διανομή επιβεβαιώθηκε και από το από 11-10-1984 ιδιωτικό συμφωνητικό που καταρτίστηκε μεταξύ των άνω αδελφών και για το γνήσιο των υπογραφών τους βεβαιώθηκε από τον τότε Πρόεδρο της Κοινότητας Περαιτέρω η εκκαλούμενη δέχθηκε ότι το έτος 1984 η τέταρτη των εφεσιβλήτων (τέταρτη των καθ'ών η τριτανακοπή-δευτέρα ενανόμνη) δώρισε άτυπα το επίδοιο ακίνητο στον πρώτο εφεσιβλήτο-υιό της (πρώτο των καθ'ών η τριτανακοπή-πρώτο ενάγοντα) και στη δεύτερη εφεσιβλήτη-νύφη της (δευτέρα των καθ'ών η τριτανακοπή-δευτέρα ενάγοντα) κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαρέτου στον καθένα τους, οι οποίοι έκτοτε κατέχουν και νέμονται αυτό διάνοια συγκυρίων, ασκώντας επ'αυτού όλες τις πράξεις νομής που ταιριάζουν στη φύση και τον προορισμό του, και συγκεκριμένα άλλοτε καλλιεργώντας το οι ίδιοι με καλαμπόκι και άλλοτε εκμισθώνοντας το για τα έτη 1995 και 1996 στον Γ. Σ. Επίσης δέχθηκε ότι το επίδοιο κατά μεγάλα χρονικά διαστήματα και ιδίως μετά το έτος 1992 ήταν

ακαλλέργητο ωστόσο ο πρώτος και η δεύτερη των καθ' ύλην ή τριτανακοπή δεν έπαψαν να είναι συννομείς αυτού, αφού είχαν πάντα την εποπτεία του και τη δυνατότητα άσκησης φυσικής εξουσίας κάθε στιγμή. Με βάση τα παραπάνω δέχθηκε ότι οι δύο πρώτοι των καθ' ύλην (ενάγοντες) έγιναν συγκύριοι του επιδίκου κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαίρετου ο καθένας τους με τα προσόντα της έκτακτης χρησιμότητας. Ο ισχυρισμός της εκκαλούσας ότι έσφαλε η εκκαλούμενη που έκανε δεκτή την αναγνωριστική κυριότητα αγωγή ενώ έπρεπε να απορρίψει αυτήν καθώς δεν αναφέρονταν σε εκείνη εάν η άτυπη δωρεά του επιδίκου προς τους ενάγοντες έγινε πριν ή μετά τη σύνταξη του από 11-10-1984 ιδιωτικού συμφωνητικού είναι απορριπτικές σαν ουσιαστικά αβάσιμος, δεδομένου ότι η αναγνωριστική της κυριότητας αγωγή κατατέθηκε στις 3-2-2006 και συνεπώς η απαιτούμενη, για την έκτακτη χρησιμότητα εικασαστία αρκεί να ξεκινήσει στις 2-2-1986. Επομένως και ο λόγος έφεσης με τον οποίο η εκκαλούσα παραπονεύεται ότι έσφαλε η εκκαλούμενη που δέχθηκε την αγωγή ενώ έπρεπε να την απορρίψει διότι δεν ανέφερε ποτέ ακριβώς το 1984 άρχισε η εκ μέρους των ενάγοντων άσκηση νομής, είναι απορριπτικές σαν ουσιαστικά αβάσιμος. Ο ισχυρισμός της εκκαλούσας ότι ο πρώτος και η δεύτερη των καθ' ύλην (ενάγοντες) ουδέποτε άσκησαν σύνομη επί του ακινήτου με διάνοια κυρίου και ότι στην πραγματικότητα από το 1984, τη σύνομη επ' αυτού ασκούσαν κατά ποσοστό 1/3 εξ' αδιαίρετου τα τέκνα της κυρίας του επιδίκου Π. Κ., δηλαδή ο πρώτος εφεσίβλητος (πρώτος των καθ' ύλην τριτανακοπή-πρώτος ενάγων) Κ. Κ., η ίδια η εκκαλούσα-τριτανακοπτούσα Μ. θυγατέρα Θ. Κ. και η θανούσα αδερφή τους Χ. και μάλιστα τις πράξεις νομής ασκούσαν -δία του πατέρα τους Θ. Κ., ο οποίος το καλλιέργησε με δημητριακά και λαχανικά μέχρι το θάνατο του το 1992, δεν αποδείχθηκε και συνεπώς πρέπει να απορριφθεί σαν ουσιαστικά αβάσιμος. Το συμπέρασμα αυτό προκύπτει από το γεγονός ότι η αρχικώς κυρία του ακινήτου Π. Κ. - μητέρα και πεθερά των ενάγοντων στην αντιδικία της με αυτούς αφενός ομολόγησε την ιστορική βάση της από 2-2-2006 αναγνωριστικής αγωγής, αφετέρου στην αντιδικία της με την τριτανακοπτούσα, για τη σύζηση της ένδικης τριτανακοπής εξουσιοδότησε με το από 17-1-2007 ιδιωτικό έγγραφο της τον πληρεξούσιο της δικηγόρο να εκπροσωπήσει αυτήν και να δηλώσει ότι η ίδια δώρισε το επίδικο άτυπα στους δυο πρώτους των καθ' ύλην το 1984 και ότι ο σύζυγος της Θ. Κ. το νεμόταν για λογαριασμό της μέχρι την άνω άτυπη δωρεά και ποτέ δεν το νεμόθηκε για λογαριασμό και των τριών τους τέκνων (βλ. προσκομιζόμενο και επικαλούμενο αυτό έγγραφο για το γνήσιο της υπογραφής μάλιστα θεωρήθηκε από το Γραμματέα του Δήμου ...) και ανατρέπει το βασικό αυτό ισχυρισμό της (τριτανακοπτούσας). Ομοίως ο ισχυρισμός της εκκαλούσας ότι οι πράξεις νομής που διενεργήθηκαν στο επίδικο από τον πρώτο εφεσίβλητο - αδερφό της, έγιναν κατ' εντολή και για λογαριασμό τόσο αυτής όσο και της θανούσας αδερφής τους, συννομείς από το έτος 1984 δυνάμει άτυπης δωρεάς από τη μητέρα τους, δεν αποδείχθηκε και πρέπει να απορριφθεί σαν ουσιαστικά αβάσιμος, διότι όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα και επικαλούμενα από 20-4-1995 και 3-1-1996 ιδιωτικά συμφωνητικά μίσθωσης και τη με αριθμό πρωτοκόλλου .../18-4-1996 δήλωση κατόχου γεωργικής εκμετάλλευσης, ο πρώτος των καθ' ύλην ανέφερε τον εαυτό του σαν κύριο του επιδίκου. Συνακόλουθα ο λόγος έφεσης με τον οποίο η εκκαλούσα παραπονεύεται ότι έσφαλε η εκκαλούμενη στην εκτίμηση των αποδείξεων, δεχθείσα ότι πράξεις σύνομης στο επίδικο ασκούσαν από το 1984 και εντεύθεν αποκλειστικά οι αρχικοί ενάγοντες-πρώτος και δεύτερη των εφεσίβλητων-πρώτος και δεύτερη των καθ' ύλην ή τριτανακοπή, ενώ έπρεπε να δεχθεί ότι πράξεις σύνομης στο επίδικο ασκούσαν από το 1984 και εντεύθεν η ίδια, ο πρώτος εφεσίβλητος και η θανούσα

αδερφή τους, από το 1984 έως το 1992 δια μέσου του πατέρα τους, οπότε και εκείνος απείσθεος, έκτοτε διαμέσου του πρώτου εφεσίβλητου, είναι απορριπτικές σαν ουσιαστικά αβάσιμος. Ομοίως και ο λόγος έφεσης με τον οποίο η εκκαλούσα παραπονεύεται ότι έσφαλε η εκκαλούμενη στην εκτίμηση των αποδείξεων, δεχθείσα ότι το επίδικο καλλιέργηθηκε από τους δύο πρώτους εφεσίβλητους με καλαμπόκι, ενώ έπρεπε να δεχθεί ότι το επίδικο μέχρι το 1992 καλλιεργούνταν με σιτηρά έκτοτε δε παρέμεινε ακαλλέργητο και συνεπώς οι εφεσίβλητοι δεν άσκησαν πράξεις νομής επ' αυτού, είναι απορριπτικές σαν ουσιαστικά αβάσιμος δεδομένου ότι η εκκαλούμενη δέχθηκε ότι οι δύο πρώτοι εφεσίβλητοι από το 1984 και εντεύθεν άλλοτε καλλιέρησαν το επίδικο με καλαμπόκι άλλοτε το εκμίσθωσαν, πάντοτε όμως το επέβλεπαν και έτσι ουδέποτε απομακρύνθηκαν από την σύνομη του. Τέλος η τριτανακοπτούσα απόφαση 86/2006 αναγνώρισε τους ενάγοντες συγκύριοι του επιδίκου με τα προσόντα της έκτακτης χρησιμότητας και στήριξε το αιτιολογικό της στην αποδοχή της αγωγής εκ μέρους των ενάγοντων, η δε εκκαλούμενη απόφαση 77/2007 ομοίως αναγνώρισε τους ενάγοντες συγκύριοι του επιδίκου με τα προσόντα της έκτακτης χρησιμότητας και στήριξε το αιτιολογικό της στο ότι οι ενάγοντες - πρώτος και δεύτερη των καθ' ύλην τριτανακοπή - πρώτος και δεύτερη εφεσίβλητοι ασκούσαν πράξεις νομής επί του επιδίκου με διάνοια κυρίου από το 1984 έως και το 2006, χρόνο άσκησης της αγωγής.

Συνεπώς, ο λόγος έφεσης με τον οποίο η εκκαλούσα παραπονεύεται ότι έσφαλε η εκκαλούμενη που απέρριψε την τριτανακοπή της, διότι έτσι μετέβαλε το δεδικασμένο που παρήχθηκε από την με αρ. 86/2006 τριτανακοπτούσα απόφαση, είναι απορριπτικές σαν αβάσιμος".

Κατόπιν τούτων το δίκασαν ως Εφετείο Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, αφού δέχτηκε ότι η Π. Λ., σύζ. Θ. Κ., ως αποκλειστική κυρία του επιδίκου ακινήτου, δώρισε τούτο άτυπα το έτος 1984 στους δύο πρώτους των ήδη αναφερθέντων Κ. Κ. του Θ. και Μ. σύζ. Κ. Κ. το γένος Δ. Β., κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαίρετου στον καθένα, οι οποίοι έκτοτε κατέχουν και νέμονται τούτο, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο της εικασαστίας, συνεπώς μέχρι την κατάθεση της από 3-2-2006 αγωγής τους, με διάνοια συγκυρίων, ασκώντας επ' αυτού όλες τις πράξεις νομής, που ταιριάζουν στη φύση και στον πορισμό του (καλλιέργεια, εκμίσθωση, εποπτεία), γονόμενοι έτσι αποκλειστικοί συγκύριοι αυτού με έκτακτη χρησιμότητα, κατά ποσοστό 1/2 εξ' αδιαίρετου ο καθένας και ότι η τριτανακοπτούσα Μ. σύζ. Μ. Γ. το γένος Θ. Κ. δεν είχε αποκτήσει αντίστοιχο δικαίωμα συγκυριότητας στο ίδιο ακίνητο, απέρριψε την τριτανακοπή και την έφεση της τελευταίας ως ουσιαστικά αβάσιμες, επικυρώνοντας την εκκαλούμενη πρωτόδικη υπ' αριθμ. 77/2007 απόφαση του Ειρηνοδίκου Λαγκαδά, που έκρινε ομοίως. Με αυτά δε που δέχτηκε και έτσι που έκρινε το δίκασαν ως Εφετείο Πολυμελές Πρωτοδικείο, δεν παραβίασε τις προαναφερθείσες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 975, 976, 980 και 1045 ΑΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε, αφού, κατά τα εκτεθέντα στη νομική σκέψη, για την κτήση της κυριότητας ακινήτου με έκτακτη χρησιμότητα, αρκεί μόνο η επί εικασαστία νομή του πράγματος, δηλαδή η με διάνοια κυρίου φυσική εξουσίαση αυτού, και δεν απαιτείται νόμιμος τίτλος ή οποιοσδήποτε άλλος όρος προς τούτο. Επομένως οι πρώτος και δεύτερος, κατά το σχετικό σκέλος τους, λόγοι αναιρέσης, από τον αριθμό 1 του άρθρου 560 ΚΠολΔ, με τους οποίους οι αναφερόμενες υποστηρίχουν να αντίβητα, είναι αβάσιμοι. Με τον τρίτο, κατά το σχετικό σκέλος του, λόγοι αναιρέσης αποδίδεται στο δίκασαν ως Εφετείο Πολυμελές Πρωτοδικείο, η από τον αριθμό 1 εδ. β' του άρθρου 560 ΚΠολΔ πλημμέλεια,

γιατί "σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας καμία πατρομητρική οικογένεια δεν παρέχει γεωργικό ακίνητο στη ύψη και μάλιστα πολλά χρόνια πριν δικαιολογείτο μία τέτοια κατάσταση π.χ. με τη συνδρομή του χρόνου κατά τον οποίο θα έπρεπε να γηροκομηθούν οι γονείς. Ως εκ τούτου η εμμονή ότι από το 1984 δώρισε η Π. Λ. το επίδικο στον Κ. Κ., θα είχε μία αληθοφάνεια, αλλά να δωρήσει από το 1984 στη νέα ύψη της, έχοντας άλλες δύο θυγατέρες ενζωή, που δεν έλαβαν τίποτα από την πατρομητρική περιουσία, θεωρείται ότι είναι παράλογο κατά τις κρατούσες συνθήκες και διδάγματα της κοινής πείρας της δεκαετίας του 1980", με συνέπεια το σκεπτικό της προσβαλλομένης απόφασης του να μην συνάδει με τις αντιλήψεις και τα διδάγματα της κοινής πείρας. Ο λόγος αυτός της αναιρέσης είναι απορριπτικός, ως απαράδεκτος, αφού τα αναφερόμενα σε αυτόν, ως διδάγματα κοινής πείρας, πραγματικά περιστατικά, παρεκτός του ότι δεν συγκροτούν την έννοια τέτοιων διδαγμάτων, δεν αφορούν την ερμηνεία ή την εφαρμογή κανόνων ουσιαστικού δικαίου ή την υπαγωγή πραγματικών γεγονότων σε αυτούς, αλλά αναφέρονται στην ουσία της υπόθεσης. Περαιτέρω, με τον ίδιο τρίτο λόγο, κατά το σχετικό σκέλος του και τον τέταρτο λόγο αναιρέσης αποδίδονται στη πληττόμενη απόφαση οι πλημμέλειες ότι το Πολυμελές Πρωτοδικείο παρέλειψε να αποφανθεί επί της αναφερόμενης ένορκης βεβαίωσης του μάρτυρα Δ. Μ. του Ν. και αγνόησε τα αποδεικτικά μέσα που είχε στη διάθεση του, συντασσόμενο με το σκεπτικό της εκκαλούμενης, πλην όμως με τη μη ενδελεχή επακόλουθη των αποδεικτικών μέσων, παρέμειναν ανεφάρμοστοι και οι ουσιαστικοί κανόνες επί των οποίων εκδόθηκε η αναρριπτική απόφαση, καθώς στερείται της νόμιμης εφαρμογής αυτών, οδηγούμενη σε αυτό το σημείο επί ανεπαρκών αποδείξεων ελλειπούς τεκμηρίωσης και απόδειξης των πραγματικών μερών των εφαρμοστέων κανόνων. Οι επικαλούμενες όμως με τους ανωτέρω λόγους πλημμέλειες, δεν θεμελιώνουν κάποιο λόγο αναιρέσης, από τους περιοριστικούς αναφερομένους στο άρθρο 560 ΚΠολΔ και συνεπώς είναι απορριπτικές, ως απαράδεκτοι. Τέλος, όλες οι λοιπές αιτιάσεις, που περιέχονται στους ίδιους ως άνω (πρώτο έως τέταρτο) λόγους αναιρέσης, αναφέρονται αποκλειστικά και μόνο στην εκτίμηση των αποδείξεων από το δικαστήριο της ουσίας, η οποία, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, δεν υπόκειται στον έλεγχο του Αρείου Πάγου.

Συνεπώς οι λόγοι αυτοί αναιρέσης, κατά το αντίστοιχο μέρος τους, είναι απαράδεκτοι.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση, που δεν περιέχει άλλους λόγους αναιρέσεων, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της. Περαιτέρω, πρέπει να διαταχθεί, κατά την παράγραφο 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 12 παρ.2 του ν.4055/2012, η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ, που καταβλήθηκε από τους αναφερόμενες όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ.4580/2014 έκθεση κατάθεσης της αίτησης αναιρέσης. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των παρισταμένων δύο πρώτων αναρριπτικών, που κατέθεσαν προτάσεις, πρέπει, κατά το σχετικό νόμιμο αίτημά τους, να επιβληθούν σε βάρος των αναφερομένων λόγω της ήττας τους (άρθρα 176, 180, 183, 189, 191 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 19-11-2014 αίτηση των 1)Μ. Γ., 2)Θ. Γ., 3)Α. Γ. για αναιρέση της υπ' αριθμ.32883/2011 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου των τριακοσίων (300) ευρώ στο Δημόσιο Ταμείο.

Επιβάλλει στους αναφερόμενες τα δικαστικά έξοδα των παρισταμένων δύο πρώτων αναρριπτικών, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων επτακοσίων (2700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Νοεμβρίου 2017.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ και νυν ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 21 Φεβρουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ